

BÀI 37.

6.

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất”.

Sàigòn, thứ Năm 15/1/1976.

Hôm nay “lỡ tàu” cùng Nguyễn hai lần nên lần thứ ba lúc 5 giờ chiều chàng đến, tôi quyết định không ra gặp, chỉ đứng lại trên căn gác trộm nhìn dáng chàng kiên nhẫn ngồi trên yên xe, chờ đợi bên kia vỉa hè.

Thật đau khổ khi phải --thay vì lao vào chàng thì lại-- đứng im, xoắn đôi tay vào nhau để bóp nát ý muốn một cách tàn bạo. Cũng không hiểu tại sao lại làm như vậy? Quả là điên quá độ... (như mấy lúc gần đây...).

□

“À la Recherche du Temps Perdu...”

Sàigòn, thứ Năm 15/1/1976.

Trần Sa a,

Sáng nay đi học Bố còn thấy sót lại rai, nhưng đến trưa, khi trong đầu trang bị một buổi chiều đẹp có Mãn bên cạnh, cơn sót như biến mất hẳn.

Trời càng về chiều, nỗi nhớ mong càng lên cao khi mãi vẫn không thấy bóng hình Mãn. Cuối cùng Bố phải ra về, lòng bình thản một cách buồn bã.

Bố nén lòng cố xếp nỗi đau thiếu vắng cho thành hàng ngũ, không biết Mãn đang ở đâu nữa. Đợi Mãn lâu quá, Bố lên trường ngồi uống café, ngó mông lung ra cầu Trương Minh Giảng. Bố khoác cho mình một bộ mặt thật khác lạ để che giấu nỗi lòng đang bồn chồn trống trải. Uống café, ngồi nói bả lạp với thằng bạn không thân lắm, Bố nhớ Bố có ca tụng với hắn về khả năng nức nở của cây đàn violon, nhắc đến bài Ave Maria. Bố càng nhớ Mãn hơn với mùa Noel ở Dalat giá buốt buồn thảm.

Lúc đi về, Bố nghĩ đến những lý do khiến Bố không gặp được Mãn, xếp theo thứ tự ưu tiên và khả hữu nhất:

1- Mãn bị sót, như Bố?

2- Mãn đi đàn đột ngột?

3 - Mãn ngủ quên?

4- Mãn xung đột với thiên hạ, bỏ đi chơi lang thang, quên mất Bố?

- 5- Mẫn thấy Bố đứng đợi nhưng đi ngủ tiếp tục?
- 6- Mẫn rạch tay nhiều thêm nhưng không thêm khoe Bố?
- 7- Mẫn lên cơn sốt cao độ vì vi trùng tétanos từ con dao đứt bản?
- 8- Mẫn quyết định tối hậu “Thôi yêu Bố” sau cơn rượu bâng hoàng?
- 9- Mẫn đã chết, như đã nói với Bố chiều hôm qua trong buổi rượu?

Lý do nào cũng quan trọng nhưng lý do thứ 8 đe dọa Bố đến ngày ngất. Bố cứ cố gắng quan niệm lại, cho rằng Mẫn ngủ quên vì đêm qua mãi viết truyện cho Trân Sa. Đứng bên này bờ hè, càng nghĩ Bố càng thấy chán nản. Giữa lòng đường, dòng xe cộ tuôn ào ạt, chỉ mình Bố đứng lại bên vỉa phố, đôi lúc trí nhớ phải đi ngược lại để tìm một vài hình ảnh trong quá khứ và kỷ niệm. Điều đó làm cho Bố nghĩ mình không mất kỷ niệm ngay chính giữa kỷ niệm. Lý do làm cho Bố đợi chờ kiên nhẫn là Bố cứ nghĩ rằng Mẫn cũng đang muốn gặp Bố nhưng không được. (Chẳng hạn vì bệnh nặng, á khẩu, tê liệt tay chân... Bố đứng đợi sẽ nhận được một tấm giấy nhỏ nhàu nhè, ngoằn ngoèo vắn tắt. Cùng lắm rồi buổi chiều cũng đến, mình cũng ra về, chở tâm hồn rữ héo đằng sau xe đạp. Bố sẽ về khoảng giao thừa giữa chiều và tối, bóng ngả dài trên mặt đường tàn héo.)

Mẫn thôi yêu Bố? Mẫn chết thật? Bố sẽ về trong trời chiều nhòa phai nhưng không ôm cành hoa toi tả. Bố chỉ đứng lại một giây hình bóng mình in dài trên mặt đường trắng nhựa ngu ngơ...

Bố định vào nhà Bà Ngoại hỏi Mẫn, nhưng thấy điều đó lộ bịch quá, lại thôi. Bố thấy một người (không phải là máy Di) đi xe PC chở Vân San đằng sau. Có lẽ người đó không để ý đến Bố đứng đầu đường nhìn hoài vào ngôi nhà màu gạch.)

Đêm nay không uống rượu như thường lệ, Bố thấy thật tỉnh táo sáng suốt. Nhưng Bố khoái lơ mơ như khi say hơn. Ưu phiền nhiều quá, bâng hoàng như sự thật quá cũng buồn. Điều thích nhất là đừng xác định chi cả, như chuyện bây giờ Bố không xác định được tình trạng của Mẫn ra sao, sự hao hụt trong lòng Bố lên đến cỡ nào? Tình trạng ấy thật lung linh, nổi hao hụt ấy thật gập ghềnh, nhưng đừng định lượng, để khi rơi xuống cơn hó, Bố còn bò lên được khoảng cao, đứng che mắt nhìn Mẫn với nụ cười nở bưng, đôi tay giang rộng.

Nó bưng: écleter. Trong dáng cách tươi thắm nhất vẫn còn ánh sáng ngời vắng vặc.

Tấm ảnh Mẫn lúc 19 tuổi mang nụ cười của cô bé Michèlle khi bước chân lần đầu vào Vườn Áo Diêu. Nụ cười ngây thơ lúc chưa thấy tên phù thủy nắp đằng sau những cụm hoa nở phoi phới, ánh mắt thủy tinh trong suốt.

(Vào học, Bố cứ mang tấm ảnh ấy ra xem mãi và cười, sau cùng cất trở lại vào cặp khi không muốn đọc những dòng ghi ở mặt sau. Bây giờ dư giấy, Bố chép ra cho Trân Sa cùng đọc. Bố thiếu khả năng để vẽ luôn tấm ảnh ấy vào đây, tiếc thật!)

“Đây là tấm ảnh Mãn chụp năm 19 tuổi, đẹp và trong sáng quá trên môi cười, trong ánh mắt. Mãn cho Trân Sa và Nguyễn. Thuở 19 chưa biết khổ, chưa biết đến những bất trắc của Định Mệnh. Thuở không bao giờ nghĩ rằng Mãn có Nguyễn và Trân Sa. Thuở đánh đàn say mê, chưa để rơi những giọt nước mắt. Ngày nay, mọi thứ đều xa xôi quá. Khóc đã nhiều (lệ loi: “Bố thêm”), đau đớn cũng nhiều. Mắt Mãn vẫn còn sáng nhưng sao buồn thăm thẳm. Đôi môi hết cả nụ cười, chỉ còn đọng lại trong hồn nỗi lo lắng không biết đến bao giờ mất Nguyễn và Trân Sa?!

(*Chủ nhật, ngày 11/1/1976*)”.

Có lẽ Bố chỉ khổ mãi vì những điểm nhỏ nhặt thế này. Hôm ấy uống rượu ở quán Con Rùa, Mãn dọa không cho Bố tấm ảnh vì Bố nói ra một ý nghĩ sâu kín của mình đêm uống rượu lần đầu với Mãn. Bố bảo, sẽ viết điều ấy vào trong quyển truyện Trân Sa, thật nhất.

Bình giảng câu gạch dưới:

"Thuở không bao giờ nghĩ rằng Mãn có Nguyễn và Trân Sa."

Không có chữ khó nhưng ý tưởng thật khó hiểu để có thể diễn tả.

“Thuở không bao giờ đó”, Mãn 19 tuổi, Bố 15. Bố ở Dalat, đang miệt mài cái chi đó. Còn Mãn, có lẽ đang ở Nha Trang hay Sài Gòn. Khoảng không gian xa cách 200 hoặc 300 cây số ngàn phủ đầy định mệnh, để đến một điểm hẹn 8 năm sau, Bố được gặp Mãn với cái mặt hiệu pastel 28.

“Mắt Mãn vẫn còn sáng nhưng sao buồn thăm thẳm. Đôi môi hết cả nụ cười...”

Mãn 19 tuổi là năm 1969. Quyển sổ tay Mãn tặng Bố được viết vào năm 1963. Mười ba năm cũ yêu mến tàn nhẫn. Quyển sổ tay xinh xắn nhỏ nhoi...

Các quyển truyện nhỏ của Trân Sa, Mãn sẽ chép lại vào trong cuốn carnet lớn. Bố bảo Mãn để dành mỗi trang 15 dòng cho Bố viết. Lên Dalat, Bố sẽ mang theo, sẽ sống thật yên tĩnh những rất đầy đủ, để sắp xếp những ngày tháng cũ, viết vào đó cho Trân Sa những mẫu chuyện, những câu nói Bố sẽ còn nhớ một đời. Bố phải viết cho trung thực kéo để lâu, thời gian phơi pha mát. Bố sẽ cố gắng sống lại những ngày Noel cũ ở Dalat có Mãn hiện diện trong thành phố. Như một đêm nằm suy nghĩ băng quơ, Bố ngồi dậy bật đèn, viết cho Mãn lá thư vờ Mãn lên Dalat.

Nhưng Trân Sa à, làm sao Bố còn tìm lại được buổi chiều bầu trời lạng lờ mây xám, Bố đến với Mãn ở Tao Đàn không bằng con đường bình thường mà phải chạy ngoằn ngoèo với khối lòng nức nở? Làm sao còn buổi chiều gió thật lạnh quất vào người khi Bố chạy tìm Mãn tạt tả trên đồi Cù văng và các con dốc hẹp? Bố đã không có được nụ hôn mơ ước dành cho Mãn khi ghì xiết Mãn vào ngực trên ngọn đồi

gió lộng. Chiều ấy, đi quanh quất để cuối cùng, buổi tối ơ thờ đặt mình vào quán rượu. Quán rượu mới ngày hôm qua đây Mẫn còn ngồi nhìn lên Bó với dáng điệu bị thương cùng cực. Đêm đó ở trên lầu, Bó thấy mình như một note nhạc điếc, ù lì, trôi tản mát trên sóng nhạc vô biên. Bó đã nghe thật nhiều lần bản Ave Maria mà không cầu xin gì cả. Điệu nhạc không là van nài nữa, mà chính là tiếng khóc khép kín, âm thầm.

Đêm nay trước khi ngủ, Bó sẽ đọc lại những câu chuyện Mẫn viết cho Trân Sa, sẽ sống thên thạng hơn với Mẫn (mặc dù chiều nay không được gặp Mẫn), sẽ khơi lại trong đầu những kỷ niệm nhỏ nhất nhất để viết vào cho Trân Sa.

[]